

Γενικά για το Άγιο Βάπτισμα

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 4 Ιουλίου, 2007

Αδελφοί μας,

ως Χριστιανοί, όλοι δεχτήκαμε σε κάποια στιγμή της ζωής μας τη μεγάλη ευλογία του Θεού, να βαπτισθούμε και να γίνουμε μέλη του σώματος του Χριστού. Να ενωθούμε μαζί Του, να Τον ντυθούμε, όπως χαρακτηριστικά ψάλλουμε: *«Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλούια»*.

Τη δική μας τη Βάπτισμα συνήθως δεν την θυμόμαστε -φυσικό αυτό αν βαπτισθήκαμε σε νηπιακή ηλικία- αλλά αρκεί το να αγωνιζόμαστε να ζούμε πραγματικά σαν Χριστιανοί και συχνά να συμμετέχουμε στα άλλα Μυστήρια της Εκκλησίας μας που δυναμώνουν τη σχέση μας με το Χριστό. Όμως αρκετά συχνά συμβαίνει να παρακολουθούμε κάποια Βάπτισμα. Είτε σαν καλεσμένοι είτε σαν γονείς ή παππούδες ή και σαν ανάδοχοι κάποιου μωρού που πρόκειται να βαπτιστεί. Όχι σπάνια μπορεί να παρακολουθήσουμε και τη Βάπτισμα ενός ενηλίκου ατόμου.

Το μικρό αυτό φυλλάδιο σκοπό του έχει να μας βοηθήσει να ζούμε την κάθε Βάπτισμα σαν ένα Μυστήριο της Εκκλησίας μας, όπως είναι, και μάλιστα το πρώτο. Γνωρίζοντας κάποια βασικά πράγματα για τη σημασία των όσων τελούνται, είναι πιο εύκολο για μας να συμμετέχουμε συνειδητά, με προσευχή και ευλάβεια και να αποφεύγουμε το δυστυχώς συχνό φαινόμενο να έχουμε όλοι -ποιος λίγο, ποιος πολύ- μεταβάλει στο δικό μας περιβάλλον το συγκλονιστικό αυτό γεγονός, όπου ένας ακόμη άνθρωπος *«υιός και κληρονόμος της επουρανίου γίνεται βασιλείας»* (ευχή του Αγίου Μύρου), σε κοσμική εκδήλωση.

Ας δούμε λοιπόν τι ακριβώς μας διδάσκει η Εκκλησία μας για το Άγιο Βάπτισμα και, εφόσον κατανοούμε τα τελούμενα, με τη χάρη βέβαια του Θεού, θα μπορούμε να παρακολουθούμε το Μυστήριο του Βαπτίσματος σωστά και όχι σαν μια ευκαιρία διασκέδασης.

Η ακολουθία του Αγίου Βαπτίσματος, όπως τελείται σήμερα, βασικά διαιρείται σε τρία μέρη:

- α) Τις προβαπτισματικές ευχές.
- β) Την κυρίως ακολουθία της Βάπτισμας.
- γ) Τις μεταβαπτισματικές ευχές.

Οι ακολουθίες αυτές, που κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες γίνονταν χωριστά, φυσικά όπως κατά σειρά αναφέρονται, αργότερα, κυρίως με την επικράτηση του νηπιοβαπτισμού, ενώθηκαν χρονικά και έτσι τις παρακολουθούμε

μαζί.

Βλέπουμε λοιπόν πως αφού αρχίσει η ακολουθία με το «*Ευλογητός ο Θεός*» ο ιερέας μαζί με τον βαπτιζόμενο και τον ανάδοχο στέκονται στο νάρθηκα ή στο πίσω μέρος του ναού, θέση που συμβολικά δηλώνει πως τώρα αρχίζει η είσοδος του βαπτιζομένου στην Εκκλησία. Εκεί ο ιερέας φορώντας μόνο το επιτραχήλιο διαβάζει κάποιες ευχές με τις οποίες και ο ίδιος προσωπικά και όλοι εμείς σαν μέλη ήδη της Εκκλησίας ευχόμαστε ο μελλοντικός καινούριος Χριστιανός να ζήσει παντοτινά κάτω από τη σκέπη του Θεού και σύμφωνα με το θέλημά Του.

«Έστωσαν οι οφθαλμοί σου ατενίζοντες εις αυτόν (ή αυτήν) εν ελέει διαπαντός, και τα ότα σου του ακούειν της φωνής της δεήσεως αυτού... ίνα εξομολογήσηταί σοι προσκυνών και δοξάζων το όνομά Σου το μέγα και ύψιστον...».

Στη συνέχεια ο ιερέας διατάσσει με το όνομα του Θεού τον διάβολο να φύγει μακριά από τον άνθρωπο τούτο που θα γίνει σε λίγο Χριστιανός. Ας μην ξεχνούμε πως δεν υπάρχει ουδέτερη κατάσταση, όπως ίσως θα μας βόλευε. Η θα είμαστε κοντά στο Θεό ή στον διάβολο. Βέβαια ο κάθε άνθρωπος, βαπτισμένος ή αβάπτιστος, είναι πλάσμα και «εικόνα» του Θεού. Μακριά όμως από την Εκκλησία ο διάβολος περισσότερο θεωρεί πως έχει δικαιώματα πάνω μας, πως του ανήκουμε. Δεν είναι επομένως ούτε χωρίς σημασία ούτε καθαρά τυπικό που ο ιερέας στο τέλος των ευχών αυτών φυσάει τρεις φορές στο πρόσωπο του βαπτιζομένου ευχόμενος να φύγει κάθε πονηρό πνεύμα από μέσα του και σε λίγο ζητά από τον ίδιο ή τον ανάδοχο, αν βαπτίζεται μωρό, να φτύσει τρεις φορές, αφού προηγουμένως δηλώσει ότι «αποτάσσεται» (αρνιέται) τον διάβολο. Χρειάζεται να νιώσουμε πως έχει μεγάλη σημασία στη ζωή μας πραγματικά να έχουμε αρνηθεί τον διάβολο, πραγματικά να τον σιχαινόμαστε και αυτόν και όλα τα έργα του. Διαφορετικά, πώς μπορούμε να λέμε ότι είμαστε Χριστιανοί; Αφού λοιπόν απαρνηθεί ο βαπτιζόμενος τον διάβολο, ομολογεί πως θα συμπορεύεται με το Χριστό από εδώ και πέρα: *«Συντάσσει τω Χριστώ;»*. *«Συντάσσομαι»*. Και σαν διακήρυξη του τι ακριβώς ο Χριστιανός πιστεύει, απαγγέλλεται το *«Πιστεύω»* τρεις φορές. Όλες οι τριπλές επαναλήψεις φράσεων που ακούγονται κατά το Μυστήριο της Βάπτισης είναι και τύπος της Αγίας Τριάδος, αποτελούν όμως και επιβεβαίωση των όσων λέγονται.

Μετά από τις προβαπτισματικές αυτές ευχές, που είδαμε πως είναι μία προετοιμασία για να δεχτεί κάποιος τη χάρη του Αγίου Βαπτίσματος αρχίζει η καθεαυτό ακολουθία της Βάπτισης. Ο ιερέας τώρα πια στέκεται στο κέντρο του ναού κοντά στην κολυμβήθρα μαζί με τον βαπτιζόμενο και τον ανάδοχο, φορώντας επιτραχήλι και φελόνιο και λέγει: *«Ευλογημένη η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν»*. Η φράση αυτή είναι, όπως ξέρουμε, η εισαγωγή, το ξεκίνημα της θείας Λειτουργίας. Την ακούμε όμως και τώρα στη Βάπτιση καθώς και στο Γάμο. Αυτό συμβαίνει γιατί η παλαιά τάξη της Εκκλησίας μας ήταν οι Βαπτίσεις και οι Γάμοι των Χριστιανών να γίνονται κατά τη διάρκεια της θ. Λειτουργίας, ακριβώς όπως τώρα βλέπουμε να γίνονται οι χειροτονίες των κληρικών. Πολύ αργότερα οι Βαπτίσεις και οι Γάμοι αποκόπηκαν από τη θ. Λειτουργία, κράτησαν όμως πολλά στοιχεία που δείχνουν ξεκάθαρα την

αρχαία τους ένταξη σ' αυτήν. Μετά την έναρξη λοιπόν της κυρίως ακολουθίας της Βάπτισης ακούγονται αι αιτήσεις του ιερέα, που εύχεται για όλη την Εκκλησία κυρίως όμως γι' αυτόν που πρόκειται να βαπτιστεί. Μετά από μία ακόμη όμορφη ευχή για την πνευματική προκοπή του «...όπως προκόπτοντος αυτού εν ευσεβεία δοξάζεται και δι' αυτού το πανάγιον όνομά Σου...», έχουμε την ευχή του αγιασμού του νερού της κολυμβήθρας, που ως ένα σημείο είναι ίδια με την ευχή του Αγιασμού των υδάτων των Θεοφανείων. Το νερό της κολυμβήθρας επομένως είναι αγιασμός. Την ευχή αυτή του αγιασμού του νερού ακολουθεί η ευχή της ευλογίας του ελαίου. Το λάδι αυτό, σύμβολο αγώνα, θεραπείας, άφεσης αμαρτιών, αλείφεται σε όλο το σώμα του μέλλοντος να βαπτισθεί. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας επιμένουν πολύ στο να είναι ολόσωμη αυτή η άλειψη.

Φθάνουμε τώρα στην πιο βασική στιγμή όλης της ακολουθίας, που είναι οι τρεις καταδύσεις στο αγιασμένο νερό. Την κάθε μια τους συνοδεύει η εκφώνηση του Ονόματος ενός προσώπου της Αγίας Τριάδος. Το τριπλό βούτηγμα στο νερό σημαίνει την τριήμερη ταφή και ανάσταση του Χριστού μας και δεν είναι απλά συμβολικές κινήσεις αυτές. Πραγματικά από την ώρα τούτη ο βαπτιζόμενος είναι μέλος του σώματος του Χριστού. Όπως ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε, έτσι με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, που ενεργεί μέσα στην Εκκλησία μας, αυτός που βαπτίζεται πεθαίνει ως άνθρωπος μακριά από τον Θεό και γεννιέται ως άνθρωπος ενωμένος με το Θεό. Το βούτημα στο νερό ολοκλήρου του σώματος να ξέρουμε πως είναι απαραίτητο. Βάπτισμα κάνουμε όχι ράντισμα.

Ακολουθεί η ευχή του Αγίου Μύρου. Ευχαριστούμε τώρα τον Παντοκράτορα Θεό, που θέλοντας όλοι να σωθούμε μας γεμίζει με τα χαρίσματα του Αγ. Πνεύματος. Των χαρισμάτων αυτών ορατό σημείο και σφραγίδα επάνω μας είναι η χρίση με το Αγιο Μύρο. Αφού χριστεί (αλειφθεί) σταυροειδώς με το Αγιο Μύρο ο νεοφώτιστος σε διάφορα σημεία του σώματος, είναι πια ένας καινούριος Χριστιανός, μια ακέραιη, ολόλαμπρη εικόνα του Θεού και αυτή την ακεραιότητα ευχόμαστε να κρατήσει σε όλη τη ζωή του. Και σαν σημάδια υλικά, χειροπιαστά μιας φωτεινής, αγίας ζωής έχουμε το ντύσιμο του νεοφώτιστου με λευκά ρούχα, μαζί με την ευχή να ζει «ντυμένος» τη δικαιοσύνη και το φως του Χριστού. Ακόμη την παράδοση του επιστήθιου σταυρού, που θα είναι πια το σύμβολο και το όπλο του, και της αναμμένης λαμπάδας που φανερώνει όλων μας και κυρίως του Χριστού μας την προσδοκία να είναι φως στους γύρω του του κάθε Χριστιανού η ζωή.

Ακολουθεί η περιφορά του ιερέα και του νεοφώτιστου μαζί με τον ανάδοχο γύρω από την κολυμβήθρα. Είναι η περιφορά αυτή ένας πνευματικός «χορός», μια εκδήλωση χαράς και πανηγυρισμού για το ότι ένας ακόμη άνθρωπος δέχτηκε τη σωτηρία. Ουσιαστικά εδώ η Βάπτιση έχει πλέον ολοκληρωθεί. Εχουμε βέβαια ακόμη την ανάγνωση του Αποστόλου και του Ευαγγελίου και κάποιες ευχαριστήριες ευχές.

Η «απόλωση» και η «τριχοκουρία», όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω, παλαιότερα γίνονταν οκτώ μέρες μετά τη Βάπτιση. Με την επικράτηση του νηπιοβαπτισμού συμπεριλήφθηκαν στην ίδια ακολουθία και έχουν γίνει εντελώς τυπικές, ενώ αρχικά είχαν συγκεκριμένο περιεχόμενο: Η μεν απόλωση ήταν το λούσιμο του νεοφώτιστου

που για οκτώ μέρες φορούσε τον λευκό χιτώνα της Βάπτισης και παρακολουθούσε τις λεγόμενες «μυσταγωγικές» κατηχήσεις, η δε τριχοκουρία ήταν η πρώτη μετά την Βάπτιση κοπή των μαλλιών του βαπτισθέντος, η οποία γινόταν με μία σχετική ευχή από τον ιερέα και σήμαινε την ήδη προηγηθείσα με τη Βάπτιση αφιέρωσή του στο Θεό. Πιθανώς δε γινόταν σε όχι καθορισμένο χρόνο.

Αυτή είναι λοιπόν, με κάθε δυνατή συντομία, η ακολουθία του Αγίου Βαπτίσματος. Σ' αυτήν παίρνουμε το «της υιοθεσίας χάρισμα», γινόμαστε παιδιά και κληρονόμοι των δωρεών του Θεού. Είναι μεγάλο μας σφάλμα αυτή η ιερή ώρα να γίνεται απλά ευκαιρία συζητήσεων, σχολίων, αστείων ή κοινωνικής επίδειξης. Είναι φοβερό! Πλάι μας το Άγιο Πνεύμα να κατέρχεται σ' έναν ακόμη άνθρωπο και εμείς να κουτσομπολεύουμε ή να γελάμε ασυναίσθητα διώχνοντας έτσι με τούτη τη συμπεριφορά μας, όπως κάνουμε δυστυχώς και σε άλλες πολλές στιγμές της ζωής μας, τα χαρίσματα που εμείς πήραμε στη δική μας Βάπτιση.

Ας δούμε όμως τώρα με λίγα λόγια ποια είναι η διδασκαλία της Εκκλησίας μας γύρω από κάποια θέματα που άμεσα σχετίζονται με το Μυστήριο του Βαπτίσματος και είναι πολύ πιθανό να μας έχουν απασχολήσει ήδη ή ενδέχεται σε κάποια στιγμή της ζωής μας να μας προβληματίσουν.

α) Ένα συνηθισμένο ερώτημα στα χείλη πολλών σήμερα είναι το γιατί βαπτιζόμαστε νήπια. Άλλοι -οι λιγότεροι- συνδέουν το ερώτημα με το ότι δεν χαιρόμαστε έτσι οι ίδιοι την Βάπτισή μας και άλλοι -οι περισσότεροι- διατυπώνουν το αξίωμα πως: «πρέπει να διαλέξει κάποιος μόνος του αν θέλει ή όχι να γίνει Χριστιανός». Η απάντηση στο θέμα αυτό είναι βέβαια πολύ μεγάλη, όμως στα στενά πλαίσια της σύντομης αυτής επικοινωνίας θα σταθούμε μόνο σε κάποια σημεία της. Πρώτα απ' όλα πάντοτε στην Εκκλησία μας, από την ημέρα της Πεντηκοστής μέχρι σήμερα, έχουμε και των ενηλίκων το Βάπτισμα αλλά και των νηπίων μελών των Χριστιανικών οικογενειών. Η Βάπτιση ενός νηπίου εξασφαλίζει στο παιδί τη συμμετοχή του στα αγιαστικά δώρα της Εκκλησίας μας, το εξαγιαίνει από μωρό. Όπως ο κάθε γονιός είναι φυσικό να θέλει να προσφέρει στο παιδί του -και ίσως με θυσίες- ό,τι καλύτερο μπορεί από κάθε άποψη, έτσι είναι φυσικό, για τον γονιό που είναι πιστός ο ίδιος, να νιώθει την ανάγκη το μικρό του να γίνει σύντομα μέλος του σώματος του Χριστού. Να γεμίσει το παιδί του από Άγιο Πνεύμα, έστω και αν η ώρα της Βάπτισης δεν είναι συνειδητή γι' αυτό. Ως προς το θέμα της ελεύθερης επιλογής, εδώ άθελά μας ή μάλλον από επίδραση του πονηρού κάνουμε ένα σοβαρώτατο λάθος. Ξεχνάμε πως η Βάπτισή μας και γενικά η σχέση μας με το Θεό δεν μας δεσμεύει. Δυστυχώς το βλέπουμε ξεκάθαρα γύρω και μέσα μας. Μήπως ζούμε -αν δεν το επιδιώξουμε- όπως αρμόζει σε βαπτισμένους Χριστιανούς; Επομένως ούτως ή άλλως διαλέγουμε. Όσο για την άποψη «άφησε το παιδί να διαλέξει μόνο του, αν θέλει να πιστέψει στο Θεό», αυτή ή αστεία είναι ή πειρασμική, αφού ουσιαστικά η όλη δομή της κοινωνίας μας, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, η διαφήμιση, η καθιέρωση τυποποιημένων τρόπων διασκέδασης και συμπεριφοράς, η μόδα και πολλά αλλά σύγχρονα φαινόμενα το μόνο που δεν κάνουν είναι το να αφήνουν περιθώρια στους

ανθρώπους να επιλέγουν μόνοι τους. Μόνο στο θέμα της πίστεως δεν θέλουμε επίδραση και μόνο σ' αυτό θα επιδιώκουμε την έλλειψη επηρεασμού λοιπόν; Τουλάχιστον ας είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας και το Θεό. Στο κάτω-κάτω ας μεγαλώσει το μικρό κοντά στη χάρη του Θεού και σαν ελεύθερο πρόσωπο που είναι ο κάθε άνθρωπος σίγουρα κάποια στιγμή θα διαλέξει το δρόμο του. Η Βάπτιση δεν είναι δέσμευση, είναι ελευθερία.

β) Μια λανθασμένη εντύπωση που έχουμε και που συχνά οδηγεί σε μικροπαρεξηγήσεις και παρανόηση της σημασίας του Μυστηρίου είναι πως η Βάπτιση γίνεται για να αποκτήσει κάποιος ένα όνομα. Από τα όσα στο φυλλάδιο αυτό αναφέρθηκαν, θα έχουμε ήδη καταλάβει πως το Βάπτισμα στην πραγματικότητα καθόλου δεν πρέπει να ταυτίζεται με την ονοματοδοσία. Η αναφορά του ονόματος του βαπτιζόμενου υπάρχει στη Βάπτιση, όπως ακριβώς υπάρχει και σε άλλες ακολουθίες της Εκκλησίας μας και δηλώνει και εδώ, όπως παντού, το ότι για τον Θεό ο κάθε ένας μας είναι ένα πρόσωπο για το οποίο Εκείνος ξέχωρα ενδιαφέρεται. Αναφορά ονόματος έχουμε και στις παρακλήσεις και στο Ευχέλαιο και στο Γάμο και σε πλήθος άλλες περιπτώσεις. Δεν είναι λοιπόν το Βάπτισμα ο τρόπος που θα πάρει το παιδί ένα όνομα ούτε η στιγμή που θα τελειώσει -ή θα αρχίσει- ένας οικογενειακός καβγάς σχετικός με το θέμα αυτό. Η Εκκλησία μας έχει ευχή ονοματοδοσίας που συνήθως διαβάζεται οκτώ μέρες μετά τη γέννηση -μπορεί και αργότερα- και το όνομα του παιδιού μπορεί να αναφέρεται και πριν από τη Βάπτιση, αντί να παραμερίζουμε την ιερότητα του Μυστηρίου για να καμαρώσουμε το «καινούριο όνομα» ή να μαλώσουμε με τους δικούς μας γι' αυτό.

γ) Ένα άλλο σχετικό με τη Βάπτιση θέμα είναι η εκλογή του αναδόχου, του νουνού. Ο ρόλος του στη Βάπτιση και κυρίως στη Βάπτιση νηπίου, είναι ουσιαστικός και οπωσδήποτε δεν περιορίζεται στο να αγοράσει κάποια δώρα στο παιδί κατά τις γιορτές. Ο νουνός αναλαμβάνει την υποχρέωση να κατηχήσει το παιδάκι, όταν αυτό αρχίσει να καταλαβαίνει, στη χριστιανική πίστη και ζωή. Ο νουνός έδωσε εκ μέρους του νηπίου την υπόσχεση που είδαμε πιο πριν, ότι θα αφήσει κάθε έργο του διαβόλου και θα ενωθεί με το Χριστό. Είναι λοιπόν προφανής η υποχρέωση που αναλαμβάνει απέναντί Του. Είναι επομένως αυτονόητο πως ο άνθρωπος, που ο ίδιος έχει βάλει τον εαυτό του μακριά από την Εκκλησία ή δεν είναι Ορθόδοξος, δεν είναι δυνατόν να αναλάβει μπροστά στο Θεό μια τέτοια υποχρέωση, επειδή εμείς θέλουμε το Μυστήριο της Βάπτισης να το χρησιμοποιήσουμε μόνο και μόνο για να κάνουμε κάποια «κουμπαριά» της επιλογής μας. Με το Θεό και τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας δεν παίζουμε. Η προσπαθούμε να συμμετέχουμε συνειδητά ή ας μη συμμετέχουμε καθόλου. Αυτό, αν και φαίνεται σκληρό, είναι καλύτερο από το να χρησιμοποιούμε για κοσμικές ή άλλες επιδιώξεις μας τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος.

δ) Συνηθίζουμε -και είναι σωστό αυτό- να φροντίζουμε για τη συχνή θεία Κοινωνία του νεοφώτιστου. Το λάθος μας είναι ότι η φροντίδα μας σταματάει αμέσως μετά τις

τρεις Κυριακές από τη Βάπτιση. Μα όπως η υλική τροφή μας είναι απαραίτητη για να συντηρηθούμε σωματικά, έτσι ακριβώς και η θ. Κοινωνία μας εφοδιάζει με τον ίδιο το Χριστό και μας συντηρεί πνευματικά. Πώς είναι δυνατόν να θεωρούμε ότι μετά από τις πρώτες τρεις Κυριακές από τη Βάπτιση τελειώσαμε με την «υποχρέωσή» μας αυτή; Στην καινούρια του κατά Χριστόν ζωή ο νεοφώτιστος για να αυξηθεί πνευματικά είναι απαραίτητο να τρέφεται τακτικά με τον Ουράνιο Αρτο, πράγμα που ισχύει για όλους μας, ανεξάρτητα από το ότι πάσαμε πια να είμαστε νεοφώτιστοι.

ε) Ως ανάδοχοι, όταν ετοιμαζόμαστε για μία Βάπτιση, καλό και σύμφωνο με της Εκκλησίας μας την παράδοση είναι το να αγοράζουμε λευκά ρούχα για τον βαπτιζόμενο. Ο συμβολισμός της καθαρότητας και της φωτεινότητας της ψυχής του νεοφώτιστου που εκφράζεται με τα λευκά ρούχα δεν είναι σωστό να παραθεωρείται, επειδή μας φαίνεται πιο ελκυστικό ένα χρωματιστό σύνολο βαπτιστικών. Το ίδιο πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και στην επιλογή του βαπτιστικού σταυρού. Δεν αγοράζουμε στο βαπτισιμίο μας απλά ένα κόσμημα, αλλά ένα σταυρό εις τύπον του Σταυρού του Χριστού. Συμβαίνει πολλές φορές ο νουνός να αγοράζει ένα οποιοδήποτε κόσμημα για το λαιμό, ακόμη και παραστάσεις από ζώδια και να το δίνει κατά την ώρα της Βάπτισης στον ιερέα για να το φορέσει στο παιδί.

Αναλογιζόμαστε πόσο μεγάλη αγνοία για το Μυστήριο στο οποίο συμμετέχουμε δηλώνει αυτό;

στ) Ένα τελευταίο θέμα σχετιζόμενο με το Μυστήριο της Βάπτισης είναι η προσοχή μας στο να μην παραπεταχθούν τα ρούχα και οι πετσέτες που χρησιμοποιήθηκαν κατά το Μυστήριο. Συνήθως είναι φροντίδα των μητέρων, -όταν έχουμε νηπιοβαπτισμό- το πλύσιμο των ρούχων αυτών, που είναι βρεγμένα με το λάδι και το αγιασμένο νερό της κολυμβήθρας και με τα υπολείμματα του Αγίου Μύρου. Είναι πολύ σωστά περασμένο στη συνείδηση του Χριστιανικού λαού, πως τα ρούχα αυτά πλένονται με φροντίδα ξεχωριστή σε ποτάμι ή θάλασσα, όπου αυτό είναι δυνατό, ή στο σπίτι και φροντίζουμε να μη χυθεί σε ακάθαρμο τόπο το νερό που πλύθηκαν. Βέβαια ακόμη και να μην το προσέξει το θέμα αυτό των ρούχων κάποιος, η χάρη του Θεού δεν μολύνεται, αλλά εμείς δείχνουμε την πίστη και την αγάπη μας στο Θεό με το να είμαστε προσεκτικοί και ευλαβείς σε όλα.

Ας ευλογήσει λοιπόν ο Θεός, αδελφοί μας, την προσπάθειά μας να νιώθουμε πραγματικά την κάθε Βάπτιση την οποία παρακολουθούμε σαν μία ακόμη παρουσία και σωστική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος στη ζωή της Εκκλησίας και τότε και της δικής μας Βάπτισης, που κάποτε έγινε, θα νιώθουμε πάντα μέσα μας τη χαρά και την χάρη.

(Από φυλλάδιο που διανέμεται δωρεάν από τις εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη» Θεσ/νίκης. Πληροφορίες: 2310 212659)